

СТРУЧНИ РАД / *EXPERT PAPER*

Примљен: децембар 2013.

Received: December 2013.

Вера Калајџић

Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву

УЛОГА УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА У ЗАШТИТИ ЉУДСКИХ ПРАВА

Уједињене нације су универзална међународна организација која има свеобухватну надлежност у међународној политичкој сарадњи а чија улога је посебно видљива у очувању међународног мира и безбједности, као и у међународној економској, социјалној и културној сарадњи. Ова универзална међународна организација посебно доприноси остварењу обавеза које су државе чланице преузеле ратификацијом различитих конвенција из области људских права, а то чини прије свега путем уговорних тијела која надзиру поштовање људских права кроз механизам извјештавања који је успостављен. На овај начин, Уједињене нације путем својих органа доприносе очувању међународног мира и заштити људских права.

Кључне ријечи: Уједињене нације; Људска права; Специјализоване организације.

1. НАСТАНАК УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА

Уједињене нације као универзална међународна организација настале су с циљем да се осигура мир у свијету и обезбједи заштита људских права. Народи Уједињених нација приступили су оснивању ове организације ријешени да спасу будућа покољења ужаса рата. Ова универзална међународна организација настала је на темељима Друштва народа које је постојало између два свјетска рата, али се оно нажалост није показало најефикаснијим. Ипак, искуство Друштва народа поставило је темељ за настанак ове најважније универзалне

међународне организације, а разлози њеног оснивања изложени су у преамбули Повеље УН. Ту се наводи да су „народи који су основали Организацију уједињених нација одлучни да потврде вјеру у основна права човјека, у достојанство и вриједност личности, у равноправност мушкарца и жене“.

Значај Организације уједињених нација огледа се у томе што она обезбјеђује свим државама да се укључе у рјешавање глобалних питања. Она је допринијела процесу деколонизације, кодификације и развоју међународног права, промоцији развоја мањих, слабијих и неразвијених чланова и рјешавању неких међународних сукоба и криза.¹ Сама Организација уједињених нација тијесно је повезана и са специјализованим универзалним организацијама које се често називају специјализованим агенцијама. Тако, Међународна организација рада (*ILO*) има специфичну и дугу историју везану за положај радника и, самим тим, за различита економска и социјална права радника у савременом свијету.² Управо захваљујући постојању ове специјализоване установе државе су прихватиле мноштво конвенција и препорука које се односе на права из радних односа. Такође, ради остваривања веће кохерентности у креирању глобалне економске политике, Организација је данас овлашћена да сарађује са Међународним монетарним фондом, Међународном банком за обнову и развој и агенцијама Свјетске банке. Дакле, значај ОУН је велики, колико год било оних који истичу позитивне и негативне критике на рачун оправданости њеног постојања током протеклих шездесет година њеног постојања.

1.1. Значај органа Уједињених нација у заштити људских права

Генерална скупштина је централни, репрезентативни орган Организације уједињених нација у ком су заступљене све државе чланице.³

Она има велики значај и велику улогу у припреми међународних конвенција за заштиту људских права, али ту улогу остварује уз помоћ Економског и социјалног савјета УН, који јој доставља нацрте међународних уговора за заштиту људских права, које ова прва разматра и касније усваја. Дакле, Генерална скупштина коначно

¹ Р. Етински, С. Ђајић, *Међународно јавно право*, Правни факултет Универзитета у Новом Саду, Нови Сад 2012, 172.

² М. Пауновић, Б. Кривокапић, И. Крстић, *Међународна људска права*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2010, 99.

³ М. Крећа, *Међународно јавно право*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2012, 541.

одлучује о нацртима међународних уговора о људским правима, а такође у својим резолуцијама указује на стање људских права и позива државе да се понашају на одговарајући начин и да признају одређена права.

Неопходност заштите појединца у модерном друштву довела је до тога да поједини аутори и састављачи међународних конвенција за заштиту људских права стављају тежиште на то да се људска права морају посматрати са аспекта функционисања модерног друштва имајући у виду чињеницу да су појединци данас у већој мјери препуштени сами себи, него што је то био случај у традиционалним друштвима, а нарочито сазнање да власти данас имају шире могућности да их контролишу и манипулишу њима помоћу развијеног апарата силе и модерне технологије. Све ово чини неопходним да се појединци заштите од насиља које могу да почине носиоци економске моћи.

1.2. Савјет за људска права као орган од посебног значаја

Поред Економског и социјалног савјета велику и значајну улогу у заштити и унапређењу људских права има Савјет за људска права. То је орган Уједињених нација чији је задатак да прати поштовање међународних конвенција усвојених од стране Генералне скупштине, а прихваћених од стране држава чланица Организације, али и право да санкционише било ког свог члана за којег утврди да грубо и систематски крши људска права. Као што је већ речено, санкција може да се састоји у суспензији права и привилегија било ког члана Савјета, за ког је утврђено грубо кршење људских права, али битно је истаћи да сам процес суспензије захтијева двотрећинску већину чланова Генералне скупштине.⁴

Успостављањем Савјета за људска права дошло је до значајне трансформације система заштите људских права у Уједињеним нацијама. Савјет је овлашћен да реагује на масовна и систематска кршења људских права покретањем специјалних процедура. Ове процедуре покрећу се усвајањем резолуције и именовањем специјалног извјестиоца или чланова радне групе у односу на конкретну државу.

Савјет такође даје препоруке чланицама које се односе на напредак у области људских права, упућује шта треба да се ради, упућује на који начин да се дође до резултата. С тим циљем, Савјет ради на успостављању и унапређивању механизма за праћење и

⁴ М. Пауновић, Б. Кривокапић, И. Крстић, 92.

спровођење препорука, посебно кад је у питању побољшање положаја најрањивијих група – избјеглица, интерно расељених лица и сличних маргинализованих група.

С циљем праћења поштовања људских права, овај орган УН састаје се редовно током године и то најмање три пута. Ова засједања не могу трајати краће од укупно десет недеља. Уколико се јави потреба, Савјет може да одржи и специјална засједања. Овакав захтјев покреће члан Савјета уколико има подршку од најмање једне трећине чланова овог тијела.

Савјет је с циљем веће промоције људских права утемељио свој рад на принципима универзалности, непристрасности, објективности и конструктивног међународног дијалога и сарадње.⁵

Како би ови принципи заживјели у пракси, било је потребно унапређивати сарадњу не само са владама држава чланица, већ и са регионалним организацијама, домаћим институцијама за заштиту људских права, као и са цивилним друштвом.

Савјет је одговоран да на универзалан и једнак начин надгледа извршење обавеза држава чланица у одређеном временском периоду. Тако је установљен универзалан периодични преглед као јединствен процес у оквиру ког се разматра стање у области људских права у свим чланицама УН. У оквиру тог процеса, државама је омогућено да представе оно што су постигле на плану људских права и испуњавања преузетих обавеза. Ту Савјет остварује своју унапређујућу улогу доношењем препорука које се односе на јачу заштиту угрожених група, већу промоцију толеранције и једнакости за све маргинализоване групе у остваривању њихових људских права. О свему овоме, Савјет подноси годишњи извјештај Генералној скупштини. Савјет треба да Генералној скупштини упућује и препоруке ради даљег развоја међународног права у области људских права. Својом резолуцијом 5/1, од 18. Јуна 2007. године, Савјет је усвојио процедуру за жалбе која се односи на упорно и масовно кршење људских права у било ком дијелу свијета.⁶

2. ПОСЕБАН ЗНАЧАЈ УГОВОРНИХ ТИЈЕЛА НА ПОЉУ ЗАШТИТЕ ЉУДСКИХ ПРАВА

Велики значај уговорних тијела на пољу заштите људских права заслужује посебну пажњу. Ова тијела образована су међународним конвенцијама за заштиту људских права. Тако је Конвенцијом о

⁵ М. Пауновић, Б. Кривокапић, И. Крстић, 92.

⁶ Р. Етински, С. Ђајић, 409.

укидању свих облика расне дискриминације образован Комитет за укидање расне дискриминације, Конвенцијом о правима дјетета Комитет о правима дјетета, Конвенцијом о дискриминацији жена Комитет о правима жена итд.

Ова тијела прате спровођење наведених конвенција у живот. Она заправо помажу државама које су се обавезале на поштовање одређених конвенција да пронађу најбољи начин да их унесу у свој правни поредак. С тим циљем, ова тијела испитују периодичне извјештаје држава и усвајају опште коментаре до којих долазе након разматрања тако достављених периодичних извјештаја. Свакако, закључци до којих комитети долазе имају циљ да земљама које су прихватиле надлежност ових тијела пружи увид у могући начин и пут спровођења преузетих обавеза, јер комитети разматрајући како негативне, тако и позитивне аспекте поднијетих извјештаја од стране земаља које су се обавезале на поштовање међународних уговора из области људских права, увиђају које су то препреке које се могу јавити или се најчешће јављају и које стоје на путу ка бољој имплементацији. С тим циљем, комитети разматрају које мјере је најбоље предузети да би се ове препреке отклониле и заштита људских права подигла на виши ниво.

Наравно, ово зависи и од економског стања, тј. економске развијености једне земље, а свјedoци смо да БиХ у свим својим сферама, економским, културним и др., заостаје у провођењу ових права. Можда треба почети од образовања о значају људских права, јер да бисмо нешто могли штитити то морамо прво познавати. Дакле, значај образовања о људским правима мора се поставити као важан задатак свих који су задужени за њихову заштиту. Да бисмо изабрали најбољи начин, тј. пут заштите људских права, мора се подробније учити о сваком појединачном праву као што су право на живот, право на једнакост пред законом, право на правичан кривични поступак итд.

У нормативном дијелу Устава Босне и Херцеговине, у поглављу о људским правима и основним слободама, прокламована је обавеза Босне и Херцеговине и оба ентитета да осигурају највиши ниво међународно признатих људских права и основних слобода. Међународни уговори о људским правима обавезују државе чланице да у уставе и законе унесу норме које ће одговарати стандардима из тих уговора и да остваривање ових права не ускраћују и не ограничавају.⁷

⁷ В. Димитријевић *et al.*, *Основи међународног јавног права*, Београдски центар за људска права, Београд 2012, 204.

3. НАЈВАЖНИЈА УГОВОРНА ТИЈЕЛА И ЊИХОВА НАДЛЕЖНОСТ

3.1. Комитет за људска права

Међу различитим уговорним тијелима УН, свакако најзначајнију улогу у заштити и остваривању људских права има Комитет за људска права образован на основу Међународног пакта о грађанским и политичким правима, који је Генерална скупштина Уједињених нација усвојила 1966. године.⁸

Комитет чини 18 независних стручњака које кандидују државе уговорнице Пакта и који се бирају на састанку држава уговорница и који дјелују у личном својству.⁹

Комитет за људска права главно је надзорно тијело над спровођењем у живот одредаба Пакта. Државе уговорнице имају дужност да периодично подносе извјештаје овом комитету. У овим извјештајима наводи се стање људских права у датој земљи чланици, мјере које се предузимају с циљем унапређења људских права, као и приказ стања досад учињеног у тој области. Потом, комитет разматра ове извјештаје и након добијања слике о стању људских права у датој земљи чланици, доноси одговарајуће препоруке и смјернице путем којих тој земљи чланици указује на који начин може побољшати и унаприједити људска права. Морамо нагласити да је ово веома важна дјелатност Комитета јер се ту прије свега огледа хумана и позитивна функција овог надзорног органа, јер је циљ постићи добробит и боље остварење људских права за све.

Важно је нагласити да је широк круг права која су предвиђена овим Пактом. Стога, за њихово остваривање као и спровођење потребних мјера за њихово унапређење важно је имати и нужна сазнања о стању економије у једној земљи. Зато, и ово питање спада у круг надлежности Комитета, као и усвајање општих коментара којима се у значајној мјери сумира све оно што Комитет сазна приликом разматрања индивидуалних представки.

3.2. Комитет за укидање расне дискриминације

Комитет за укидање расне дискриминације независно је експертско тијело које је основано с циљем да обезбиједи поштовање Конвенције о укидању свих облика расне дискриминације. Овај комитет састоји се од 18 стручњака који су познати по својим

⁸ Овај Пакт ступио је на снагу 23. марта 1976. год., када га је ратификовао довољан број држава.

⁹ М. Пауновић, Б. Кривокапић, И. Крстић, 95.

високим моралним квалитетима, а које бирају државе уговорнице на период од четири године.¹⁰ Чланови овог важног тијела раде у личном својству, што значи да не представљају државу која их је предложила, иако су државе те које предлажу и бирају чланове комитета.

Уједињене нације основале су ово тијело с намјером да врши надзор и контролу над активности држава у вези са поштовањем обавеза које су преузеле потписивањем Конвенције о укидању свих облика расне дискриминације. У том смислу, државе уговорнице имају обавезу да подносе извјештаје овом комитету. У тим извјештајима државе уговорнице имају обавезу да опишу законске, судске, административне и друге мјере које доносе, а које дају дејство одредбама ове конвенције.¹¹

У члану 14 ове Конвенције наводи се да свака држава чланица може да изјави у сваком тренутку да прихвата надлежност овог Комитета, да прима и разматра саопштења лица или група лица под њеном јурисдикцијом која се жале да су жртве повреде од стране те државе чланице у погледу било ког права признатог у тој конвенцији.

Функција комитета је да прикупи све потребне информације, углавном кроз писмену преписку са државом и подносиоцем представке, да размотри прихватљивост и суштину представке и усвоји мишљење у вези с тим.

Држава која прихвати надлежност Комитета може да одреди орган у оквиру свог правног поретка који има функцију да прима и разматра представке лица или група лица која се жале да су жртве кршења неког права признатог Конвенцијом, а да су у надлежности те државе. Али прије него што поднесу представку органу који држава одреди у складу са Конвенцијом, лица или група лица која се жале да су жртве кршења, претходно морају да исцрпе све уобичајене правне лијекове предвиђене унутрашњим правним поретком.

Овај орган треба да води регистар представки и да депонује сваке године копије овог регистра код Генералног секретара Уједињених нација, с тим што се садржина ових копија не објављује у јавности.¹²

У свим фазама поступка Комитет држи затворене састанке. Он је у својој досадашњој пракси донио неколико значајних одлука које разјашњавају обавезе које су државе уговорнице прихватиле у вези са самом конвенцијом, од чега је посебно значајно како се ова Конвенција треба тумачити и примијенити.

¹⁰ Конвенција о укидању свих облика расне дискриминације, чл. 8, ст. 1.

¹¹ Конвенција о укидању свих облика расне дискриминације, чл. 9, ст. 1.

¹² Конвенција о укидању свих облика расне дискриминације, чл. 14, ст. 4.

3.3. Комитет за укидање дискриминације жена

Комитет за укидање дискриминације жена тијело је Уједињених нација у чијој је надлежности праћење остваривања обавеза које су државе чланице преузеле ратификацијом Конвенције о укидању свих облика дискриминације жена.

Државе се обавезују да усвоје мјере да се ова једнакост у пуној мјери оствари, тако што ће се, између осталог, предузимати све потребне мјере на отклањању дискриминаторске праксе.

Конвенцијом је предвиђена обавеза државе да обезбиједи једнакост и равноправно учешће жена у јавном и политичком животу, да жене буду једнаке у погледу права на држављанство, да им се омогући једнако право на образовање, запошљавање и здравствену заштиту.

Дакле, надлежност овог комитета је да надгледа остваривање права гарантованих Конвенцијом о елиминацији свих облика дискриминације жена од стране држава које су је ратификовале.

Он то чини тако што разматра извјештаје које државе потписнице имају дужност да поднесу, а у којима имају дужност да наведу законска рјешења којима се обезбјеђује пуно поштовање права гарантованих овом Конвенцијом, као и тешкоће које се налазе на путу ка њеној примјени. Стога, комитет на основу тако добијене слике из тих извјештаја издаје опште препоруке. Комитет такође преко Економског и социјалног савјета сваке године извјештава Генералну скупштину о свом раду.¹³

3.4. Комитет против мучења

Чланом 17 Конвенције против мучења успостављен је Комитет против мучења чија је надлежност да разматра извјештаје држава потписница о мјерама које предузимају да би испуниле обавезе које су преузеле Конвенцијом. Овај комитет *ex officio* истражује појаве мучења. Он прима представке којима држава покреће поступак против друге државе потписнице Конвенције, ако је иста пристала на надлежност. Такође, комитет прима индивидуалне представке о случајевима кршења ове Конвенције.

¹³ Конвенција о укидању свих облика дискриминације жена, чл. 21, ст. 1.

Чланови комитета којих има десет су експерти које бирају државе потписнице Конвенције, на период од четири године.¹⁴ Они се бирају тајним гласањем с листе кандидата коју саставља Генерални секретар УН.

Државе потписнице подnose преко генералног секретара ОУН извјештаје Комитету о мјерама које су предузеле да би оствариле обавезе проистекле из ове Конвенције, и то у року од једне године од дана ступања на снагу Конвенције за сваку од њих. Државе потписнице, затим, сваке четврте године подnose допунске извјештаје о свим новим предузетим мјерама, као и све остале извјештаје које Комитет тражи. Комитет проучава сваки извјештај и може у вези с њим да даје опште коментаре, које послје саопштава дотичној држави потписници.¹⁵

Све државе потписнице Конвенције могу у сваком тренутку да изјаве да признају надлежност Комитета да прима и преиспитује саопштења поднијета од стране или у име појединца, с тим да та саопштења спадају под његову јурисдикцију и да ти појединци тврде да су жртве кршења одредаба ове Конвенције од стране неке државе потписнице. Приликом преиспитивања ових саопштења, Комитет ће посебно водити рачуна о информацијама које су му дате од стране појединца или државе потписнице. Комитет неће прихватити анонимна саопштења, нити она саопштења која представљају злоупотребу права. Комитет такође неће приступити преиспитивању саопштења док се претходно не увјери да се исто питање не преиспитује у том тренутку од стране неке друге међународне инстанце.

У вези са самим поступком, важно је истаћи да њега може покренути како појединац који сматра да је жртва кршења неке одредбе Конвенције, тако и рођаци оштећеног или његов овлашћени заступник или било која особа ако сама жртва није у могућности да поднесе представку, а подносилац докаже да се појављује у име жртве.

¹⁴ Конвенција против мучења и других свирепих, нехуманих или понижавајућих казни и поступака, чл. 17.

¹⁵ Конвенција против мучења и других свирепих, нехуманих или понижавајућих казни и поступака, чл. 19.

4. ОСТАЛИ ОРГАНИ ПРИ УН ЗАДУЖЕНИ ЗА ЗАШТИТУ ЉУДСКИХ ПРАВА

4.1. Канцеларија Високог комесара за људска права

Канцеларија Високог комесара за људска права остварује веома значајну улогу када је у питању унапређење и заштита људских права. На њеном челу налази се Високи комесар који координише све активности у вези са људским правима у оквиру УН система.

Као глобални ауторитет за људска права, ова канцеларија је одговорна за вођење програма Уједињених нација за људска права као и за промоцију и заштиту свих људских права установљених међународним уговорима о људским правима. Циљ канцеларије је да постигне пуно поштовање људских права кроз давање техничке помоћи и залагање за ефикасније спровођење права признатих међународним уговорима о људским правима.

Дакле, канцеларија укључује следеће области рада:

1. Давање техничких савјета релевантним домаћим институцијама и међународним структурама, укључујући области као што је образовање о људским правима,
2. Праћење стања људских права, углавном допуњујући рад осталих канцеларија које се баве људским правима и подржавањем механизма универзалне и регионалене заштите,
3. Унапређује међународну сарадњу у области људских права,
4. Промовише ратификацију међународних инструмената и примјену међународних стандарда,
5. Промовише успостављање домаћих институција које се баве људским правима,
6. Пружа образовну, информативну и техничку помоћ у области људских права.¹⁶

4.2. Високи комесаријат УН за избјеглице

Високи комесаријат УН за избјеглице основан је 14. децембра 1950. године резолуцијом Генералне скупштине, као агенција чији је мандат да заштити и пружи подршку избјеглицама и помаже им у њиховом добровољном повратку, интеграцији или одласку у трећу државу.¹⁷

¹⁶ М. Пауновић, Б. Кривокапић, И. Крстић, 97.

¹⁷ *Ibid.*

Високи комесаријат УН за избјеглице овлашћен је од стране Уједињених нација да води и координише међународне активности по питању заштите избјеглица и рјешавања избјегличких питања широм свијета.

Дакле, *UNHCR* настоји да осигура заштиту лица која се налазе изван своје земље тако што континуирано ради на рјешавању њихових проблема. Ова лица не могу да се врате у своју земљу због основаног страха од прогона на основу своје расе, националности, вјере, политичког мишљења или припадности одређеној политичкој групи. Стога, подршка *UNHCR*-а изузетно је важна.

Међународноправна заштита избјеглица својим развојем нарочито посљедњих деценија постала је изузетно важан дио материје људских права, како у контексту међународних права, тако и унутрашњих правних поредака држава. Право избјеглица да буду заштићене од присилног враћања садржано је у Конвенцији о статусу избјеглица из 1951. године. У тој Конвенцији, наводи се да нити једна држава уговорница неће протјерати или вратити избјеглицу на било који начин на границу територије гдје би његов живот или слобода били угрожени због његове расе, вјере, националности, припадности одређеној друштвеној групи или политичког мишљења.

Уз Конвенцију о статусу избјеглица из 1951. године, изузетан значај има и Протокол из 1967. године који је самосталан документ, али ипак повезан са овом Конвенцијом. Заједно, Конвенција и Протокол регулишу правни статус избјеглица у земљи азила, њихова права и обавезе, укључујући право да буду заштићени од присилног повратка на територију гдје би њихов живот или слобода били угрожени. У њима се наводе обавезе држава, укључујући сарадњу са *UNHCR*-ом у обављању његових задатака и олакшавање његових надзорних функција у вези са примјеном ове Конвенције.

Важно је поменути да је већина држава приступила и Конвенцији и Протоколу, те су на тај начин потврдиле да су оба ова инструмента централна за међународни систем заштите избјеглица. Међу одредбама које државе потписнице Конвенције о избјеглицама и Протокола морају примјењивати, наводи се члан 35 Конвенције и члан II Протокола из 1967. године, јер садрже договор да државе потписнице Конвенције сарађују са *UNHCR*-ом у обављању његових функција, те да му посебно помажу у надзору провођења одредаба из тих споразума.

5. ЗАКЉУЧАК

Уједињене нације представљају најважнију универзалну организацију чији је један од основних задатака одржавање мира у свијету кроз старање о људским правима. Уједињене нације доприносе заштити ових права тако што путем својих органа или органа створених под њиховим окриљем надзиру поштовање међународних обавеза држава које се односе на заштиту и поштовање људских права. Тако, међу органима ове најважније међународне организације на пољу заштите људских права посебно се истичу Генерална скупштина УН, Економски и социјални савјет, те Савјет за људска права који је наслиједио Комисију за људска права. Различита уговорна тијела која постоје у оквиру ове организације такође значајно доприносе заштити људских права, тако што путем механизма извјештавања врше контролу над поштовањем неких од најважнијих међународних уговора из области људских права. Комитети који су у том смислу остварили запажену улогу су Комитет за људска права, Комитет против мучења, Комитет за укидање расне дискриминације и др. Бројне специјализоване агенције такође су дале велики допринос унапређењу и заштити ових права међу којима се посебно истичу *UNESCO* и *ILO*. Велики значај у заштити ових права има и Канцеларија Високог комесара за заштиту људских права.

ЛИСТА РЕФЕРЕНЦИ

Библиографске референце

1. Димитријевић, Војин, Рачић, Обрад, Ђерић, Валдимир, Папић, Татјана, Петровић, Весна, Обрадовић, Саша, *Основи међународног јавног права*, Београдски центар за људска права, Београд 2012;
2. Етински, Родољуб, Ђајић, Сања, *Међународно јавно право*, Правни факултет Универзитета у Новом Саду, Нови Сад 2012;
3. Крећа, Миленко, *Међународно јавно право*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2012;
4. Милићевић, Неђо, *Људска права*, Правни факултет Универзитета у Сарајеву, Сарајево 2007;
5. Пауновић, Милан, Кривокапић, Борис, Крстић, Ивана, *Међународна људска права*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2010;
6. Рачић, Обрад, *Уједињене нације између моћи и права*, Факултет политичких наука у Београду, Београд 2010.

Међународни споразуми

1. Конвенција о правном статусу избјеглица (1951);
2. Конвенција о укидању свих облика дискриминације жена (1981);
3. Конвенција о укидању свих облика расне дискриминације (1969);
4. Међународни пакт о грађанским и политичким правима (1966);
5. Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима (1966).

Vera Kalajdžić

Faculty of Law,
University of East Sarajevo

UNITED NATIONS ROLE IN HUMAN RIGHTS PROTECTION

Summary

The United Nations is an international organization designed to facilitate enforcement of international law, security, economic development, social progress and human rights in countries around the world. This universal international organization contributes to the achievement to commitments that member states have taken by ratifying Convention on human rights and it does so through contracting bodies which monitor implementation of the convention through the reporting mechanism.

The most important point is that human rights should be respected everywhere in the world. The UN has helped many countries become democratic and peaceful states.

Key words: *United Nations; Human rights; Specialized organizations.*